

ner, som nylig, ved en Lov af 3die April dette Aar, bleve inddragne under Kjøbenhavn, nemlig Brønshøj og Sundbyerne. Der vare Forholdene i Virkeligheden voksede Kommunalbestyrelserne saaledes over Hovedet, at man kunde sige, de vare kørte fast, saa at de hverken økonomisk eller administrativt kunde magte Forholdene. Spørgsmaalet blev løst for deres Vedkommende, idet de bleve inkorporerede i Kjøbenhavn. Men det er kun undtagelsesvis, at det kan lade sig gøre. Og der er mange Steder ude omkring, hvor Forholdene blive forværrede for hvert Aar, der gaar, naar ikke Kommunalbestyrelsen er i Stand til at varetage Kommunens Interesser paa bedre Maade end nu. I saadanne Kommuner, hvor Fabrikdrift finder Sted i stor Stil — den ene Fabrik vokser jo op efter den anden — og hvor der bygges mange Arbejderboliger, vil den nuværende Kommunalbeskatning ikke slaa til, Kommunerne magte ikke at føre de Opgaver ud i Livet, som de nødvendigvis burde og skulde. Det er jo muligt, at der ved de Forslag, som den høje Regering vil fremkomme med, eller de Forslag, som Skattelovskommisionen stiller, vil kunne, hvis de vedtages, raades noget Bod paa de økonomiske Forhold, altsaa Beskatningsforholdene i disse Kommuner, men der er ogsaa mange andre Omraader, hvor man ikke er i Stand til at opfylde de Krav, som stilles. Jeg skal saaledes henlede Opmærksomheden paa Vej- og Kloakvæsen. Med Hensyn til disse Spørgsmaal Løsning er man nødt til at gaa frem paa Grundlag af Vejloven af 14de April 1865, og med Hensyn til Spildevands Afledning er man nødt til at virke med Loven af 28de Maj 1880, som handler om almindelig skadeligt Vands Afledning. Men denne Lov er givet med ganske andre Forhold for Øje og holder slet ikke Stik, hvor man skal have med egentlig Spildevands, Kloakvands, Afledning at gøre. Følgen er, at man er nødt til at søge disse Forhold fremmet mest ad Overenskomstens Vej, ved Forlig, sædvanlig udvirket ved det almindelige Vandsyn, som ikke kan give Kendelser i disse Sager. Og Kendelser ere ikke altid lette at opnaa, selv ved Landvæsenkommisioner, thi Spørgsmaalene stille sig ofte ret tvivlsomt, og det, der navnlig træder hindrende i Vejen for en

god og fyldestgørende Kloakordning, er, at der ikke gives Sikkerhed for, hvorledes de nødvendige Midler dertil skulle tilvejebringes.

Det er jo ikke nogen behagelig Sag for en Kommune at sætte større offentlige Arbejder i Værk uden at have Sikkerhed for, hvorfra Midlerne skulle komme, thi der er ingen Mening i at lade Kommunekassen udrede Midlerne til saadanne Foranstaltninger, som nærmest have en Forhøjelse af Værdien af de enkelte Grundejendomme til Følge. Det, der derfor i særlig Grad trænges til, er en Lov, som giver Kommunerne Ret til at udarbejde Planer til større omfattende Anlæg, fælles for større Dele af Kommunen, og udføre disse, men mod Refusion hos de private Ejere, og saaledes, at Refusionen af disse Beløb maatte gaa forlods ligesom alle Skatter og Afgifter, og at der gives Udpantningsret i Ejendommen derfor. Hvis man frygter, at Kommunerne skulde misbruge denne Bestemmelse, kunde man jo gøre Iscenesættelsen af saadanne Anlæg afhængig af, at de bleve godkendte af en Landvæsenkommision, og hvis man frygter for at gaa Prioritetshaverne for nær, vil jeg dertil sige, at lige saavel som det er nødvendigt at have et Tag paa et Hus og at fuldende dette i et og alt, hvad Byggematerialer angaar, lige saa nødvendigt er det ogsaa at have en passabel Vej og et tilfredsstillende Spildevandsafløb til en Ejendom. Det er derfor ret og rimeligt, at Udgiften dertil gaar forlods, fremfor Prioriteterne. Jeg vil gerne anmode den højtærede Indenrigsminister om at tage disse Forhold under velvillig Overvejelse og eventuelt fremsætte Lovforslag desangaaende. Skulde den højtærede Minister mene, at disse Forhold ere saa indviklede og saa uensartede i de forskellige Distrikter og Kommuner, at man ikke kan give almengyldige Lovbestemmelser derfor, henstiller jeg, om der da ikke kunde forelægges Forslag til en Lov, gældende for alle Kommuner af den Art, hvori der, ligesom det skete med Frederiksberg Kommune ved Loven af 17de April 1868, gives dem Ret til at vedtage en Vedtægt, som stadfæstes af Ministeriet, og hvorved de opnaaede det, som jeg her har fremsat Ønsker om.